

אהבה בכוונה בחברה הישראלית

"מכובדי. החברה הישראלית משנה את פניה. התהליכים הדמוגרפיים המעצבים מחדש את פניה של החברה הישראלית- יצרו למעשה "סדר ישראלי חדש". סדר שבו אין עוד רוב ברור, ואין מיעוטים ברורים. סדר שבו החברה הישראלית מורכבת מארבעה מגזרים, ואם נרצה- ארבעה "שבטים" מרכזיים, שונים מהותית אלה מאלה, שילכו ויתקרבו זה אל זה בגודלם.."

מתוך נאום 'ארבעת השבטים' של הנשיא ראובן ריבלין, 2018.

החברה הישראלית שרויה במצב שבו יש לא מעט שנאת חינום וחוסר הבנה ותקשורת בין מגזרים שונים. להבות שגאה הבערות מתוך חוסר היכרות הנובעת מדעות קדומות, חוסר הזדמנות למפגש ואמונה של כל אחד בדרכו, ללא חמלה ומפגש אמיתי בין העולמות. היום, במסגרת הימים הנוראים, חשוב לנו לנצל את המומנטום של היום הזה ולהתמקד במשותף לנו; בלקיחת אחריות אישית, משפחתית וקהילתית על איחוי הקרעים בחברה הישראלית, על אהבה בכוונה אחד כלפי השונה ממנו.

בחרנו להביא את דבריה מעוררי ההשראה של חברת מועצה ציבורית של מומנטום, מדליקת משואה וכלת פרס ישראל, הגברת מרים פּרָץ, במעמד קבלת הפרס, ב-2018:

"עומדת אני כאן היום מולכם נבוכה. לצד עמיתי - אנשי רמי מעלה שיצרו, כתבו, חקרו והמציאו, אנשי חזון ועשייה, אנשי אמונה. קטונתי, אין בידי יצירה, לא אוכל להצביע על תגלית שגיליתי או על נוסחה שפתרתי.

יש לי לב אחד שנשבר 3 פעמים בהודעות שבר נוראיות, נפילת בני אוריאל בקרב בלבנון, פטירת אליעזר אישי משברון לב ונפילת בני השני אלירז בקרב בעזה. עם הלב הזה יצאתי אל עמי, ובמילים פשוטות, בשפת הלב השבור דיברתי על הארץ ומורשתה, על הבחירה בטוב, על השמחה, על הדבקות בחיים על אחריות ומעורבות חברתית מתוך הלב הזה, שפועמת בו אמונה בארץ הזאת ובעם הזה מתוך תהומות הכאב נבעו מעיינות של אהבה וכשהלב מלא אמונה, הוא יכול לעמוד באתגרים קשים, יכול ליצור יצירות גדולות.

זו יצירתי היא נטעה בלבבות הפכתי את יגוני לניגון חדש. כך כל אחת ואחד מהיושבים על במה מכובדת זו, כל אחד ופעילות ליבו, כל אחת ותבנית נוף מולדתה והכשרתה, כל אחד וירושלים שלו, כל אחד ומעיינות יצירתו.

במקבלי הפרס ישנם מי שחוו אובדן, ואף על פי כן רוחם לא נשברה. הם ממשיכים לפעול בחברה, איש בדרכו, כדי לעשותה טובה יותר. והאחרים. כולם עושים לא רק לשם עצמם אלא לשם מדינת ישראל, לפתחה ולהעצימה במישורי העשייה ובגוונים האנושיים השונים שבה.

זכיתי להיפגש עם החברה הישראלית על גווניה השונים, מפגשים של פנים אל פנים, מפגשים מרחיבי לב שאפשרו לי ניסתם של מחשבות והבנות חדשות.

הייתי שמחה אם נצא כולנו לפגוש את הגיוון, את "האחרים", נכיר, נרגיש, נראה את העיניים הכואבות והשמחות, נשמע את הקולות והצלילים השונים וגם אם יש בינינו תהומות – נוכל לבנות מעליהן גשרים.

אם רק נכיר בכך שרוב המשותף בינינו על המפריד, כולנו חפצי חיים כולנו חפצי שלום זה הבית של כולנו ואין בלעדיות של אהבת העם והמולדת לצד מסוים כולנו רוצים לזכות ולראות את נכדינו בונים כאן את ביתם, מטיילים בארץ בבטחה ונהנים מנופיה.

כולנו מייחלים לחברת מופת ברוח חזון נביאי ישראל ומפוח זה, כולנו נושאים באחריות לאופיו, לערכיו ולעתידו של הבית הזה.

לא נוכל להתעלם, לא נוכל לעמוד מנגד. בפאזל הזה שנוצר במדינת ישראל, יש מקום לכולנו, לכל קשת הצבעים. ואם תחסר פיסה אחת מהפזאל – התמונה לא תהיה שלמה. על כן אינני מוכנה לוותר על שום חלק מהעם, וגם אם מלאכת ההרכבה תאריך – אינני מתייאשת. וכדי להצליח ביצירת הפסיפס הזה עלינו לכבד את כולם בשיח שלנו. עלינו ליצור שיח מאופק, סבלני שמאפשר הבעת דעה בלי פחדים ואימים, שיש בו מקום לסליחה ולמחילה.

שיח שמחזק את המחויבות שלנו לאהבת האדם "כי בצלם אלוקים ברא את האדם", שיח המכבד את מורשתנו, המרבה טוב, אור ותקווה ולא מתרכז רק בחושך. כדברי נעים זמירות ישראל "מי האיש החפץ חיים נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה סור מרע ועשה טוב, בקש שלום ורודפהו" זוהי תורת החיים!"

שאלות להתבוננות פנימית ושיח עם חברה טובה או ילדיך הבוגרים

1. האם כמו מרים, שהשתמשה ביוגנה בכדי להמציא ניגון חדש, יכולות גם אתן, מתוך זהות אישית ברורה, ליצור נרטיב חדש שמתקשר עם סיפורם של אחרים בחברה הישראלית – כדי ליצר גשר חי בינינו? זו יכולה להיות התמודדות דומה, חוויות סביב אותן המטרות ועוד.
2. "הייתי שמחה אם נצא כולנו לפגוש את הגיוון" – שאלי את עצמך, האם את מייצרת מספיק הזדמנויות עבורך ועבור ילדייך ליציאה מהמרחב המוכר והבטוח? חשבי על מפגש שתוכלי ליצר ותכני אותו יחד עם ילדייך.
3. מה בידיך לעשות כדי לקדם שיח מכיל, מאופק ואוהב כלפי השונה מכן ומה האחריות של כל אחד ואחת מאיתנו בכדי לאחות את הקרעים בחברה הישראלית?